
SÚMRAK STRÁŽCOV
SPIRIT ANIMALS
KAMENNÉ SRDCE
SARAH PRINEAS
FRAGMENT

Spirit Animals
Súmrak strážcov
Kamenné srdce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sarah Prineas
Spirit Animals – Súmrak strážcov – Kamenné srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SÚMRAK STRÁŽCOV

KAMENNÉ SRDCE

Sarah Prineas

FRAGMENT

Arctica
EURA
Trunswick
Zelený hrad
Okaikee
Concorba
AMAYA
S

ERDAS
ZHONG
Jang Rion
Xin Kao Dai
Shar Liwao
NILO
OCEANUS
Ostrovná zem
Stetriol

čítanie pre radosť a poučenie

Sarah Prineas
Spirit Animals
Súmrak strážcov
Kamenné srdce

Originál *Spirit Animals Fall of the Beasts, Book 5, The Heart of the Land* vydalo vydavateľstvo Scholastic Inc. v roku 2017
All rights reserved.
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS, and associated logos are trademarks and/or registered Trademarks of Scholastic Inc.
Copyright © 2017 by Scholastic Inc.
Preložila Nina Weidlerová
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Zuzana Edlmannová
Vydalo vydavateľstvo Fragment v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika v roku 2018
Číslo publikácie 1 754
Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Prvé vydanie.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018.
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Nina Weidlerová, 2018

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0746-6
ISBN e-knihy 978-80-566-0845-6 (1. 1. zverejnenia)

Venovanie

Všetkým zelenoplášťnickým čitateľom
a ich zvieracím spoločníkom.

– S. P.

1

Princezná Song

Princezná Song, dcéra zhonského cisára, sa prechádzala po svojej komnate v Radnej citadele. Čoskoro sa uskutoční stretnutie hlavných predstaviteľov štyroch vlád Erdasu, ako aj vlády Stetriolu, ktorí sa zídu prvýkrát od čias, keď sa skrývali pred ničivými Požieračovými nájazdmi a Wyrmovým útokom.

Jednu princeznú na toto stretnutie nepozvali.

Nepotešilo ju to.

Song si pripomenula, že by mala robiť malé a roztomilé krôčiky, nie obrovské míľové kroky, ktoré odrážali jej náladu. Vedela, že navonok vyzerá pokojne. V jej čiernych vlasoch, zopnutých do drdola, sa leskla spona s drahokamami a nádherne vyšívané šaty, ktoré si obliekla, hýrili farbami oceánskej zelenej a odtieňmi smaragdu. Ale vnútri sa celá chvela. Túžila byť viac než len obyčajnou ozdobou. Bola pevne odhodlaná, že bude naozajstnou princeznou, a nie iba bábkou, ktorú tak oslovujú.

Na chodbe sa ozvali rázne kroky, hlas strážcov a potom sa ťažké dvere do princezninej komnaty otvorili. Vstúpil zhonský cisár nasledovaný dvoma strážcami z radov Prísažníkov. Obaja mali na sebe jednofarebné čierne uniformy s mosadznými chráničmi na predlaktí a s mosadznými goliermi, ktoré podopierali ich brady. Prísažníci s bezvýraznými tvárami zaujali postavenie po oboch stranách dverí.

Cisár bol mohutný muž v slávnostnom brnení zhotovenom z lakovaného, pozláteného bambusu, ktorý pri chôdzi rachotil. Dlhé vlasy si zapletal do vrkoča, ako to robili bojovníci, hoci Song vedela, že do vojny proti Požieračovi sa nezapojil. Skrýval sa, strážený svojimi vernými Prísažníkmi, rovnako ako kráľovná Eury, predsedníčka amayskej vlády a najvyšší náčelník Nila. Teraz, keď nebezpečenstvo pominulo, sa všetci znova chopili moci a vládli svetu.

„Dcéra," ozval sa cisárov hlboký, panovačný hlas.

Song sklopila oči, spôsobne zopäla ruky a na znak hlbokej úcty sa uklonila. „Otče," povedala jemne.

Keď sa vystrela, otec na ňu prísne pozrel a premeral si ju od hlavy po päty. Hľadal nejakú chybu, akúkoľvek smietku, čo by jej mohol vytknúť. Song sa po celý čas ani nepohla. Cisár zbadal smaragdovozelené výšivky na jej šatách a nahnevane prižmúril oči – odtiene mora v tomto období nepatrili medzi jeho obľúbené farby. „Vyrozumel som, že si si priala so mnou hovoriť," povedal.

Song sa znova uklonila. „Áno, ctený otče. S vaším dovolením by som sa rada zúčastnila na zajtrajšom zasadnutí Rady."

„Stretnutie je určené pre vládcov Erdasu," odpovedal.

Song zaťala päste, ale potom zovreté prsty rýchlo uvoľnila. Nechcela dať najavo, ako veľmi jej na tom záleží. „Prosím, otče," žobrala.

Cisár ju znova dlho skúmavo pozoroval. Potom zovrel pery a skôr ako prehovoril, Song vedela, čo odpovie. „Nie," zahrmel. Žiadne ďalšie vysvetlenie, žiadne odôvodnenie.

„Ale..." vyhŕkla Song.

Otec zodvihol ruku a rázne ju umlčal. „Poslušná dcéra nemá čo hľadať na stretnutí Rady."

„Nepoviem jediné slovo," sľúbila Song. „Budem tam len ako pozorovateľ."

Cisárova tvár zostala nehybná, akoby bola vytesaná z jadeitu. Song ten výraz poznala. Hneval sa.

„Bude prospešné," hlesla ticho, „ak ostatní vodcovia Erdasu uvidia, že tvoja dcéra prežila nedávne boje. Vďaka tvojej starostlivosti a prezieravosti." Rýchlo pozrela na strážcov, ktorí stáli pri dverách. „A oddanosti Prísažníkov."

Prísnosť sa z otcovho pohľadu vytratila. Vládca Zhongu pomaly prikývol. „V poriadku. Ale zostaneš ticho a budeš stáť za mojím kreslom." Znova sa na dcéru skúmavo zadíval. „A oblečieš si vhodnejšie šaty."

Song sklopila zrak, aby si otec nevšimol náhlu vlnu hnevu, ktorá sa v nej zodvihla. Tak s ňou zaobchádzal zakaždým. Akoby bola nejaká vec – krásna bábika – a nie jeho živá, dýchajúca dcéra. Opatrne sa uklonila. „Stane sa tak, ako vravíš, otče."

Keď sa cisár otočil, aby so sprievodom opustil miestnosť, Song zotrvala v úklone, kým nepočula strážcov zatvoriť dvere. Potom sa vystrela. Keby videla svoju tvár v zrkadle,

všimla by si na nej rovnako neoblomný výraz, aký pred chvíľou zahliadla u svojho otca.

Na stretnutí sa zúčastní, ale nie ako obyčajný pozorovateľ. Nezamýšľala, že bude mlčať. Rada – a jej otec – si vypočujú, čo má na srdci.

2

Citadela

„Toto miesto sa mi nepáči," povedal Rollan pri pohľade na Radnú citadelu. Bol to obrovský hrad postavený z tmavosivého kameňa, ktorý pochádzal z pohoria Petral, črtajúceho sa v pozadí ako hradba tmavých mrakov.

Abeke videla z cesty, kde zastala spolu s Rollanom, Meilin a Conorom, že citadelu tvorila obrovská hlavná veža so štyrmi samostatnými krídlami. Každé krídlo znázorňovalo architektonický štýl jednej zo štyroch hlavných krajín Erdasu. Zo širokej vstupnej brány viseli svetlofarebné zástavy Nila, Zhongu, Eury a Amaye. Hoci pôsobili veľkolepo, nepodarilo sa im zakryť, že polovica okien citadely bola rozbitá. Bridlicové strechy zarástli machom a niektoré steny vyvolávali dojem, že čoskoro sa zrútia pod vlastnou váhou.

V Abekiných očiach však citadela predstavovala významnú budovu. Budovu, o ktorú sa dlho nikto nestaral.

Meilin pokrčila nos. „Trochu to tu chátra, nezdá sa vám?“ Stála vedľa Rollana. Z druhej strany sa k nej tisol chlpatý čiernobiely balvan – Dží.

„Viac než len trochu,“ ozvala sa Abeke. Pritom ukázala na časť citadely, ktorú postavili z kvádrov podobným spôsobom ako niloské pevnosti. „Vidíte tamtie diery v streche? Keď zaprší, ľudia obývajúci tie miestnosti sa zobudia v mokrej posteli.“ Krátko sa ohliadla na Conora, ktorý stál za jej chrbtom.

Abeke počkala, kým sa ujme slova a podelí sa s ostatnými o vlastný postreh. Ale Conor zostal ticho. Odvtedy, čo bojovali proti Wyrmovi, uplynuli už mesiace. A predsa cítila, že jej priateľ sa stále nespamätal z hroznej skúsenosti, ktorá súvisela s Wyrmovým parazitom. Wyrm zasiahol mnohých Zelenopláštnikov. Poznačil aj ju s Urazou. Lenže Conorom ten desivý zážitok otriasol oveľa silnejšie. Aspoňže mal pevnú, neotrasiteľnú podporu svojho duchovného zvieraťa Briggana, ktorý verne stál po jeho boku.

Rovnako ako ona mala Urazu. Abeke vnímala, že leopardica sedí blízko nej, bližšie než obvykle – akoby ju chcela ubezpečiť, že ich puto zostalo pevné aj potom, čo ho Zerif bezohľadne pretrhol. Uraza s nastraženými ušami a hebkým chvostom, stočeným okolo Abekiných členkov, vzbudzovala dôveru a istotu. Abeke sa na Conora usmiala. Dúfala, že jej úsmev opätuje.

Conor sa však odvrátil a začal si trieť čelo, akoby ho bolelo. *A možno ho skutočne bolí*, pomyslela si Abeke. Wyrmova odporná čierna špirála tam vírila viac dní. Hoci následky jej

vyčíňania pomaly mizli, Abeke vedela, že na Wyrma sa nedá len tak ľahko zabudnúť. Zaprisahala sa, že pomôže Conorovi vždy, keď to bude potrebné.

„Radšej poďme dnu," ozvala sa Meilin. „Predsa nechceme, aby nás považovali za oneskorencov."

„My už sme oneskorenci," podotkol Rollan. Essix krúžila nad ich hlavami ako vzdialený obrys na zamračenej oblohe.

„Olvan, Lenori a zvyšok zelenopláštnickej delegácie tu už musia byť," povedala Abeke.

„Aj my by sme prišli včas," pokračoval Rollan, „keby sa istá čiernobiela medvedica nenapchala celým lesom bambusu a nepotrebovala tri dni na zotavenie."

„Dží nemôže za to, že jej obľúbené jedlo čírou náhodou rástlo vedľa toho hostinca," ohradila sa Meilin.

Keď prišiel Olvanov odkaz, Meilin s Rollanom práve cestovali do Jano Rionu, mesta, kde Meilin vyrástla. Abeke sa po tom, ako sa jej podarilo v Stetriole znova nadviazať puto s Urazou, vybrala do Nila navštíviť Kirata a Cabara. Vedela, že Conor trávi voľné chvíle so svojou rodinou neďaleko Trunswicku. A hoci vôbec nepochybovala, že ho zahŕňajú dojemnou starostlivosťou, dobre si uvedomovala, že prostí pastieri nemôžu pochopiť, čo sa mu naozaj prihodilo.

Áno, už sa nemohla dočkať, až sa s ním znova zvíta. No zároveň sa tešila, že si môže odpočinúť a vyraziť na lov gaziel s Urazou, lukom a puzdrom plným šípov s obsidiánovými hrotmi. Keď dostala správu od Olvana, práve sa chystala navštíviť príbuzných, ktorí žili na juhu v Okaihee. Jednoducho, vychutnávala si pokojné dni bez vzrušenia

a starostí, ktoré boli späté s osudom Zelenoplášťnika. A nie hocijakého Zelenoplášťnika – ale jedného zo štyroch hrdinov Erdasu.

Podľa Olvanových rozkazov sa mali všetci štyria stretnúť na Zelenom hrade a tam sa pripojiť k zelenoplášťnickej delegácii. Keďže nestihli prísť načas, museli sa vydať na cestu sami. Najprv peši zdolali územie Eury a potom sa zviezli kočom. Keď vystúpili, do cieľa im zostávali necelé dva kilometre. Aspoň si mohli ich zvierací spoločníci pred zasadnutím Rady ponaťahovať nohy – alebo v prípade sokolice krídla.

Štyria hrdinovia Erdasu spolu s Brigganom, Dží, Urazou a Essix zamierili k hlavnej bráne citadely – kamenný oblúk so zdvihnutou padacou mrežou vyzeral ako rad železných zubov. Zástavy štyroch krajín viali vo vetre.

„Zelenoplášťnická zástava medzi nimi chýba," všimla si Meilin.

Abeke netušila, čo to znamená.

Príchod detí sledovala päťčlenná stráž čiernoodencov, na ktorých sa vynímali mosadzné goliere a chrániče predlaktia. Všetci strážcovia mali na bedrách pošvy s mečmi, ale len jeden strážca bol Označený – veľká žena so svetlými, nakrátko ostrihanými vlasmi. Okolo nadlaktia sa jej ovíjal štíhly hnedý had. Ako veliteľka zodvihla ruku, aby zastavila ostatných strážcov. Had sa jej krútil nadol po ruke a prepletal sa pomedzi prsty. V jednej chvíli kmitol jazykom, akoby ochutnával vzduch.

Conor vykročil a postavil sa vedľa Abeke. „Tento druh hada poznám," pošepkal jej. „Pochádza z Eury, volá sa zmija."

„Je nebezpečná?“ opýtala sa Abeke.

Conor prikývol. „Príliš často sa neukazuje. Schováva sa pod kameňmi, ale jej uhryznutie je smrteľné. Jed, ktorý vypúšťa, premieňa obete na kameň. Zachrániť ich môže len protijed.“

„Stojte,“ prikázala Označená žena. „Volám sa Brunhilda Milosrdná.“ Žena s nevrlým výrazom sa ešte väčšmi zamračila. Abeke uvažovala, či „Milosrdná“ nie je náhodou priezvisko. Táto osoba však rozhodne nevyzerala, že by mala zľutovanie voči iným. „Predneste, čo vás sem privádza,“ vyštekla Brunhilda.

Meilin najprv ukázala na svoj zelený plášť, potom na Dží. „Toto dostatočne vysvetľuje, čo nás sem privádza, nemyslíte? Sme súčasťou zelenoplášťnickej delegácie.“

„Zelenoplášťnici prišli včera,“ povedala žena, ktorú volali Brunhilda. Jej hlas znel slizko, takmer ako hadí sipot. „Nezmienili sa o tom, že sa k nim pripojí banda deciek. Toto je zhromaždenie vodcov Erdasu. Nemáte tu čo robiť.“

„Len pokojne!“ ozval sa Rollan a prekrížil si ruky. „Nie sme len *banda deciek*. Zachránili sme svet.“

„Dokonca dvakrát,“ ozvala sa Abeke.

„Hrdinovia Erdasu,“ dodal Rollan. „Možno ste o nás už počuli.“

„Myslíte, že som počula o štyroch ufňukaných faganoch?“ zahundrala strážkyňa.

„*Ja* nie som fagan,“ ohradil sa Rollan. Pozrel na Abeke. „Ty si fagan?“

„Nie,“ odvetila Abeke. „A nefňukám.“ Zmocnil sa jej zlý pocit. Nepochybne to platilo aj o Uraze, lebo Abeke si všim-

la, že v leopardici stúpa napätie a pripravuje sa na skok. Položila ruku na hlavu svojho duchovného zvieraťa, aby ho upokojila.

Meilin si povzdychla. „Dosť! Nechceme bojovať.“ Dží sa dovliekla k Meilin a potom sa k nej posadila – neochvejná ako stena. „Zvolal nás Olvan, vodca Zelenopláštnikov. Či už sa o nás zmienil, alebo nie, povinnosť nám káže, aby sme tu boli.“

„Tak o tom teda pochybujem,“ odsekla Brunhilda Milosrdná. Položila svoju ruku na meč a pyšne vykročila dopredu. „Nepovolaným vstup zakázaný! A teraz sa vráťte, odkiaľ ste prišli, *Zelenopláštnici*.“ Posledné slovo zasyčala, znelo to ako nadávka.

Briggan vedľa Conora tlmene zavrčal. Hustá srsť na šiji sa mu naježila.

Strážkyňa okamžite natiahla ruku. Had ovinutý okolo jej zápästia sa vztýčil, pripravený na útok. Abeke zazrela lesk jedu, ktorý mu odkvapkával z dlhočizných zubov.

Conor položil ruku na sekeru za svojím opaskom. Meilin tasila meč a zaujala bojový postoj. Abeke uprela zrak na hada – ak sa ten odporný plaz pokúsi na kohokoľvek z nich zaútočiť, použije svoj luk.

„Nedovoľte im vkročiť do citadely!“ zavelila Brunhilda Milosrdná. Všetci štyria strážcovia vytiahli meče z pošvy a hrnuli sa vpred.

„Žiadna krv!“ varovala Meilin Abeke, keď napla tetivu. Abeke pochopila a prikývla. Neplánovali sa prebiť do citadely za každú cenu a riskovať, že zrania alebo zabijú strážcov. *Boli* pozvaní, nesmú sa správať ako votrelci!

Jeden strážca sa zahnal na Meilin mečom. Meilin pred jeho úderom chladnokrvne uhla a kývla na Briggana s Conorom, aby sa s útočníkom porátali. Vrhli sa na ňu ďalší traja strážcovia. Abeke si všimla, že Meilin sa nenápadne uškrnula. Hneď potom sa nahlas zasmiala a vyhodila dohora svoj meč. Kým sa zbraň krútila a mihala vo vzduchu, udrela bežiaceho strážcu lakťom do hlavy, bleskovo sa otočila, prikrčila sa pred bodnutím meča a podrazila nohy druhému strážcovi. Vo chvíli, keď jej meč dosiahol vrchol letu a začal padať, dlaňou udrela tretieho strážcu do pŕs a vyradila ho z boja. Meč padal. Keď doletel k Meilin, schmatla ho za rukoväť a výhražne ním zamávala nad troma strážcami, ktorí sa od bolesti zvíjali pri jej nohách.

Briggan medzitým zovrel silnými čeľusťami nohu štvrtého strážcu – nie natoľko, aby tiekla krv, ale dosť na to, aby zajačal a snažil sa vykrútiť. A Uraza jediným skokom skolila Brunhildu Milosrdnú. Leopardica sa opierala prednými tlapami o ženin hrudník, aby nemohla vstať. Brunhildinu zmiju nebolo nikde vidieť.

Abeke sa premáhala, aby sa nerozosmiala. Celý boj trval sotva desať sekúnd, a pritom nevystrelila jediný šíp.

„Pozor!“ začula Rollanov výkrik. Keď sa otočila, zbadala, ako zo strážnice vedľa brány citadely vybieha ďalšia desiatka postáv v čiernych uniformách, ozbrojených mečmi a kopijami.

Uraza zúrivo zavrčala a Abeke natiahla tetivu. *Predsa len* potečie krv.

Abeke sa už chystala vystreliť, keď vtom sa ozval vysoký hlas: „Prestaňte!“ Potom zahliadla, ako zavíril zelený hod-

váb – z brány citadely vyšla čiernovlasá dievčina, ktorá sa postavila medzi strážcov a Zelenoplášťnikov sprevádzaných duchovnými zvieratami. Mala drobnú postavu, nie vyššiu ako desaťročné dieťa, jej nádherná tvár však prezrádzala, že je rovnako stará ako oni, možno trochu staršia. Keď prehovorila, jej hlas znel veliteľsky. „Pohov, voľno!“ prikázala strážcom. Tí na Abekin úžas okamžite zastrčili meče do pošiev a zložili kopije. Strážcovia, ktorých Zelenoplášťnici premohli, pozbierali svoje zbrane zo zeme a rýchlo sa pobrali preč.

Brunhilda Milosrdná sa vyškriabala na nohy, ustúpila dozadu a sklonila hlavu. Po jej zmiji stále nebolo ani stopy. „Vaša jasnosť,“ zašepkala.

Dievčina rázne kývla a potom sa obrátila na Zelenoplášťnikov. Abeke zachytila v jej krásnej tvári záblesk moci a odhodlania – alebo hnevu. Keď dievčina vystrela tenké nohy, škrobene zložila ruky a ladne kývla, náhle to zmizlo.

„Ja, princezná Song, dcéra zhonského cisára, vás vítam. Odpusťte, prosím, týmto strážam. Sú to Prísažníci a tasili zbrane, aby chránili vodcov štyroch zemí. Zachovali sa neuvážene, keď vám bránili vstúpiť do citadely.“

Abeke sklonila luk. Spolu s Conorom a Rollanom pozreli na Meilin. Dúfali, že sa ujme slova – nie preto, že pochádzala zo Zhongu rovnako ako princezná Song, ale preto, lebo poznala etiketu a najlepšie vedela, čo povedať v podobnej situácii.

Meilin sa vzpriamila a zasunula meč do pošvy. Z jej pohybov, ale aj zo spôsobu, ako prikývla princeznej, bolo hneď jasné, že je dcérou vysokopostaveného zhonského generála.